

DZIENNIK PRAW

KRÓLESTWA POLSKIEGO.

WARSZAWA.

№ 6.

20 czerwca 1918.

Treść: 13. Reskrypt Rady Regencyjnej z d. 11 czerwca 1918 r. oraz Tymczasowe przepisy służbowe dla urzędników państwowych i Tabela płac urzędników państwowych	29
14. Dekret Rady Regencyjnej w przedmiocie zmiany art. 9 Przepisów tymczasowych o urządzeniu sądownictwa w Królestwie Polskiem	38
15. Dekret Rady Regencyjnej w przedmiocie uzupełnienia Przepisów dla woźnych	38

13.

RESKRYPT.

My, RADA REGENCYJNA KRÓLESTWA POLSKIEGO,
postanowiliśmy i stanowimy, co następuje:

Do czasu wydania ogólnej ustawy służbowej dla urzędników państwowych Królestwa Polskiego władze i urzędy państwowe stosować mają przepisy, do niniejszego dołączone.

Dan w Warszawie, dnia 11 czerwca 1918 r.

† *Aleksander Kakowski, Arcybiskup*
Józef Ostrowski
Zdz. Lubomirski

L. S.

Prezydent Ministrów:
Steczkowski.

TYMCZASOWE PRZEPISY SŁUŻBOWE DLA URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

TYTUŁ I.

Warunki ogólne.

Art. 1. Stosunek prawny urzędnika do Państwa należy do zakresu prawa publicznego i nie może być ustanawiany, zmieniany, zawieszany ani rozwiązywany w drodze umowy lub na żądanie urzędnika, lecz jedynie na zasadzie ustawy i prawnych zarządzeń władzy.

Art. 2. Urzędnikiem państwowym jest ten, kogo Naczelnik Państwa lub władza, ustawą wskazana, powoła do pełnienia stałej służby Ojczyźnie w zakresie działania urzędów państwowych.

Powołany w ten sposób i zaprzysiężony urzędnik państwowy staje się organem Rządu i, w granicach powierzonych sobie czynności, winien się z tymże Rządem solidaryzować.

Art. 3. Urzędnicy państwowi nie mogą uczestniczyć w stowarzyszeniach nielegalnych ani w takich, któreby przez swą działalność lub dążności stawały swych członków w sprzeczności z charakterem i obowiązkami urzędnika.

Nie mogą też wchodzić w związki lub umowy, które mają na widoku możliwość zakłócenia lub hamowania działalności organów rządowych. W wypadkach wątpliwych winni się zastosować do decyzji zwierzchności służbowej.

Art. 4. Urzędnikiem Państwa Polskiego może zostać każdy Polak, odpowiadający niżej podanym warunkom, bez względu na swoją dotychczasową przynależność państwową.

Osoby, nie należące do narodowości polskiej, mogą zostać urzędnikami państwowymi, jeżeli posiadają obywatelstwo polskie. W przeciwnym razie mogą sprawować pewne obowiązki urzędowe jedynie na podstawie zawartej umowy terminowej.

Osoby, nie władające językiem polskim w słowie i piśmie, żadnych czynności urzędowych w kraju pełnić nie mogą.

Art. 5. Kandydat na urzędnika winien nadto posiadać następujące warunki:

- 1) wiek nie niżej lat 18-tu,
- 2) należyte uzdolnienie,
- 3) nieskazitelną obywatelską,
- 4) moralność charakteru.

Art. 6. Nie mogą być przyjęci do służby:

- a) nieletni, bez przyzwolenia ojca lub opiekuna,
- b) kobiety zameżne w razie protestu męża,
- c) osoby złożone z urzędu w drodze dyscyplinarnej—przed upływem roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, a wydalone ze służby—przed upływem trzech lat. Po upływie tych terminów osoby te mogą być przyjęte jedynie z decyzji Rady Ministrów.

Nadto w poszczególnych dykasterjach nie mogą być przyjmowane do służby osoby, któreby przez to weszły ze swymi krewnymi lub powinowatymi, aż do trzeciego stopnia włącznie, w stosunek bezpośredniej podwładności albo przełożenia.

TYTUŁ II.

Wstąpienie do służby.

Art. 7. Pragnący wejść do służby państwowej złoży podanie do właściwego urzędu z załączeniem życiorysu, wyluszczeniem kwalifikacji i powołaniem się na świadectwa lub referencje. Kierownik urzędu, mający do obsadzenia wakującą posadę, winien zbadać wszystkie zgłoszone kandydatury, zasięgnąć referencji, przekonać się osobiście o kwalifikacjach, następnie, na zasadzie porównawczej oceny kwalifikacji, dokonać wyboru, wreszcie złożyć władzy, od której zależy decyzja, piśmienny i umotywowany wniosek. We wniosku tym należy przytoczyć:

- a) pozycję zatwierdzonego etatu organizacyjnego, do której się odnosi wakująca posada,
- b) takąż pozycję budżetu, zatwierdzonego na dany okres,
- c) faktyczny urząd i płacę, jaką ma otrzymać kandydat,
- d) termin, od którego ma rozpocząć urzędowanie,
- e) kwalifikacje, wyróżniające kandydata z pośród innych,
- f) wniosek: bądź o przyjęcie kandydata na okres próbny, bądź na służbę prowizoryczną (t. j. z zastrzeżeniem odwołania), bądź wreszcie o nominację ostateczną.

Skoro Minister lub odpowiednia władza naczelna wyda decyzję przychylną, należy wezwać kandydata do przedstawienia oryginalnych dowodów osobistych (paszportu, świadectw szkolnych, świadectw z poprzedniej służby, lekarskiego świadectwa zdrowia i t. d.) a następnie do złożenia przysięgi.

Art. 8. Stosunek prawny między państwem a urzędnikiem zawiązuje się przez nominację, wyrażoną w piśmie odpowiedniej władzy, które zostaje doręczone urzędnikowi. Po zgłoszeniu się do służby, urzędnik składa niezwłocznie przysięgę służbową.

Wzór pisma nominacyjnego i rota przysięgi ustalone są oddzielnie.

Art. 9. Nominacja może nastąpić tylko na taki urząd, który został uprzednio przewidziany w etacie organizacyjnym danej dykasterji, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów.

Uposażenie urzędnika nie może przewyższać kategorii, w tym etacie oznaczonej, ale może być niższe.

Art. 10. Pisma nominacyjne na stanowiska urzędnicze pierwszych czterech kategorii płac oraz na wszystkie stanowiska sędziowskie, z wyjątkiem sędziów śledczych i sędziów pokoju, wystawiane są przez Radę Regencyjną.

Pisma nominacyjne na inne urzędy wydaje właściwy Minister. O zamierzonych nominacjach na urzędy we władzach centralnych, od V do VII kategorii włącznie, ministrowie komunikują uprzednio na Radzie Ministrów.

Pismo nominacyjne na urząd XI kategorii, a na urzędy X i IX kategorii o tyle, o ile urzędnik w tych kategoriach rozpoczyna służbę, w razie zaś uznania Ministra i na urzędy wyższe, nie może być wydane przed upływem przynajmniej półrocznego okresu służby próbnej.

Mianowanie na te stanowiska, po za biurami centralnymi (Minister. i Depart.), może być przekazane przez ustawy organizacyjne naczelnym Zwierzchnikom osobnych urzędów, instytucji lub oddziałów miejscowych.

Okres próbny będzie następnie zaliczony, jako czas służby rzeczywistej. Decyzję co do nominacji ostatecznej poprzedzić winna odpowiednia ocena kwalifikacyjna.

Kopja każdego pisma nominacyjnego przesyła się do biura Prezydenta Ministrów dla utrzymania ogólnej ewidencji urzędników.

Art. 11. Urzędnik obowiązany jest stawić się do faktycznego objęcia służby w dniu oznaczonym w piśmie, a jeżeli terminu tego nie oznaczono lub jeżeli już minął, to niezwłocznie po doręczeniu nominacji. Opóźnienie bez upoważnienia Zwierzchności, przynoszące dni 14, pociąga za sobą unieważnienie nominacji.

Art. 12. Po stawieniu się do służby dopełniona zostaje instalacja nowego urzędnika przez wskazanie mu jego czynności. Urzędnik otrzymuje kopję niniejszych przepisów, potwierdza ich odbiór i oświadcza, że im się poddaje.

Obowiązkiem kancelarii jest przechować spis złożonych dowodów osobistych urzędnika, potwierdzenie złożonej przysięgi i kopję pisma nominacyjnego. Dzień rzeczywistego objęcia czynności, wskazany w liście stanu służby, uważa się za termin rozpoczęcia służby państwowej, od którego liczone będą prawa służbowe i emerytalne. Warunki zarachowania poprzedniej służby państwowej określone zostaną w ustawie emerytalnej.

Art. 13. Warunki służby przygotowawczej dla aplikantów i praktykantów podane będą osobno.

Do służby pomocniczej niestajej mogą być przyjmowani pracownicy czasowi, z wynagrodzeniem pozaetatowem, wyznaczonem przez zwierzchność. Pracownicy ci nie otrzymują pisma nominacyjnego i nie korzystają z praw, przysługujących urzędnikom; winni wszakże stosować się do ogólnych przepisów i obowiązków służbowych.

TYTUŁ III.

Obowiązki urzędnika.

Art. 14. Urzędnik państwowy obowiązany jest do wierności i posłuszeństwa Głowie Państwa, do przestrzegania Konstytucji jako też innych ustaw i przepisów. Ma się poświęcić służbie z całą gorliwością i sumiennością, pełniąc swe obowiązki bezstronnie i bezinteresownie, mieć zawsze na względzie dobro publiczne i prawidłowy bieg zarządu państwowego.

Art. 15. Urzędnik winien posłuszeństwo służbowe swoim przełożonym. Jedynie w wypadkach, gdy wykonanie otrzymanego polecenia postawiłoby go w kolizji z sumieniem i poczuciem obowiązku służbowego, może przedstawić swe wątpliwości zwierzchności bezpośredniej, a w razie potrzeby odwołać się do władzy wyższej.

Art. 16. Urzędnik winien się solidaryzować z zarządzeniami władzy i nawet w razie odmiennego poglądu wstrzymać się od ujemnej krytyki. Obowiązek ten ustaje, gdy urzędnik, zawiesiwszy swój charakter urzędowy, zostanie powołany do Rady Stanu, Izby Poselskiej lub Senatu. Wszakże i w tym wypadku, a nawet po złożeniu urzędu, winien zachować milczenie

co do tego, co mu zostało powierzone, jako poufne, pod pieczęcią tajemnicy służbowej.

Art. 17. W stosunku do interesantów, z którymi się styka w sprawach służbowych, urzędnik winien być uprzejmy i ściśle bezstronny. W służbie i poza służbą winien strzec powagi swego stanu i zachowywać się zgodnie z wymaganiami honoru i przyzwoitości.

Art. 18. Wszelkie prośby, przedstawienia i zażalenia w sprawach służbowych i osobistych, wynikających ze stanowiska służbowego, urzędnik winien wnosić w drodze służbowej wyłącznie tylko do władz przełożonych.

Odwoływanie się w tych sprawach do instytucji postronnych lub do prasy jest niedopuszczalne.

Art. 19. Zarządzenia władzy względem urzędników, wydane w porządku hierarchicznym i w granicach kompetencji służbowej, nie mogą być przedmiotem sporów ani odwołania się do Władz sądowych.

Art. 20. Urzędnik winien ściśle przestrzegać godzin urzędowych a w razie wymogów służby, przedłużać czynności urzędowe i poza godziny przepisane.

Art. 21. Nieobecność, usprawiedliwiona rzeczywistą chorobą lub ważną przeszkodą, nie pociąga za sobą ujemnych skutków służbowych. O powodach nieobecności winien urzędnik zawiadomić kierownika urzędu w ciągu 24 godzin. Niestawienie się do służby, bez powodów dostatecznie usprawiedliwionych, pociąga za sobą odpowiedzialność dyscyplinarną.

Art. 22. Urzędnik, który zawiera małżeństwo, winien o tem w ciągu dni 14 donieść władzy służbowej, z dołączeniem aktu ślubnego do dowodów osobistych.

Art. 23. Urzędnik winien zawiadomić władzę służbową o swych dodatkowych zajęciach zarobkowych w godzinach pozabiurowych i zaniechać tych, które uznane będą przez zwierzchność za nieliczące z obowiązkami, charakterem lub bezinteresownością urzędnika.

TYTUŁ IV.

Prawa urzędnika.

Art. 24. Urzędnik Państwa Polskiego, w należyтым trybie nominowany, po upływie lat 5-ciu od daty rozpoczęcia pierwszej służby etatowej, staje się nieusuwalnym w tym sensie, że nie może być złożony z urzędu ani wydalony ze służby inaczej, jak w drodze orzeczenia dyscyplinarnego lub wyroku sądowego. Sędziowie wszystkich stopni otrzymują ten przywilej po upływie lat trzech od daty objęcia urzędu sędziowskiego.

Przywilej powyższy nie stosuje się do urzędników, pełniących służbę za kontraktem albo mianowanych prowizorycznie, t. j. z zastrzeżeniem odwołania, jak również do aplikantów, praktykantów i wogóle pracowników nieetatowych.

Art. 25. Urzędnikowi przysługuje tylko ten tytuł, który wynika z pełnionego przezeń urzędu i wymieniony jest w piśmie nominacyjnem.

Art. 26. Urzędnikowi przysługuje prawo szczególnej ochrony prawnej, określone w ustawach sądowych i w kodeksie kar.

Art. 27. W niektórych dykasterjach pewne kategorie urzędników mają prawo i obowiązek noszenia mundurów lub osobnych oznak swego urzędu, a to celem wyraźniejszego zaznaczenia ich charakteru i funkcji na zewnątrz. Odnośne przepisy zawarte będą w statutach organizacyjnych poszczególnych działów administracji (sądownictwo, policja, straż celna, koleje, poczta i t. d.).

Art. 28. Każdy urzędnik, który przesłużył co najmniej sześć miesięcy, ma prawo do corocznego urlopu dla wypoczynku, o ile nie zachodzą ważne przeszkody służbowe. Urzędnicy od XI do VI kategorii płac włącznie, mają prawo do urlopu czterotygodniowego, zaś urzędnicy wyżsi do 6-ciu tygodni. Specjalne przepisy co do służby sądowej i nauczycielskiej pozostają w swej mocy. Niezależnie od wypoczynku, może być udzielony urlop z pewnego szczególnego powodu. Gdyby taki urlop trwał dłużej niż trzy miesiące, można od tego terminu wstrzymać wypłatę pensji i dodatków.

Przetrzymanie urlopu uważane jest za samowolne niestawienie się do urzędowania.

Art. 29. Urzędnikowi przysługuje prawo do wynagrodzenia za pracę pod postacią pensji i dodatków, do zwrotu kosztów delegacji poza miejscem stałego pobytu, wreszcie do zwrotu kosztów przeprowadzki w razie translokacji z urzędu bez winy urzędnika. Wysokość tych płac i należności podana jest w osobnych tabelach i taryfach.

Art. 30. Urzędnikowi przysługuje prawo do awansu służbowego, t. j. do stopniowego obejmowania urzędów wyższych w miarę otwarcia się wakansów i zależnie od uznania zwierzchności, która może obsadzić wakans w inny sposób. W zasadzie przez awans urzędnik posunąć się może o jedną kategorię płac wyżej.

W razie, gdy po wysłużeniu lat trzech w kategoriach XI do VIII włącznie, lat czterech w kategoriach VII i VI, a lat pięciu w kategoriach IV i V, urzędnik nie awansuje do następnej kategorii płacy bez winy ze swej strony, otrzymuje on dodatek za wysługę lat, wskazany w tabeli.

Awansowanie może być uzależnione od zdania egzaminów służbowych według osobnych przepisów.

Art. 31. W razie powołania urzędnika do czynnej służby wojskowej lub na ćwiczenia wojskowe, jak również w razie powołania go do Rady Stanu, Izby Poselskiej lub Senatu, jego prawa służbowe nie wygasają, lecz zostają unormowane według osobnych przepisów.

Art. 32. Wysłużonym urzędnikom przysługują prawa do emerytury (renty starczej), a w razie śmierci urzędnika zabezpieczone będą renty wdowie i sieroce — wszystko to podług osobnej ustawy emerytalnej, jaka zostanie wydana. Do czasu wydania tej ustawy, o wysokości renty wdowie lub sierocej rozstrzygnie w każdym poszczególnym wypadku Rada Ministrów, z zastrzeżeniem późniejszej regulacji, stosownie do przepisów przyszłej ustawy, a nadto wypłacone będzie „pośmiertne“ w wysokości trzymiesięcznej pensji zmarłego.

TYTUŁ V.

Odpowiedzialność urzędników.

Art. 33. Za postępowanie nieprawidłowe, za uchybienie obowiązkowi służbowym, wreszcie za wykroczenie lub przestępstwo służbowe, urzędnik,

względnie do rodzaju i ważności przewinienia, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności sądowo-karnej, podlega w drodze odpowiedzialności dyscyplinarnej karom następującym:

- a. upomnienie,
- b. grzywna do 100 marek,
- c. odmówienie urlopu,
- d. nagana,
- e. wstrzymanie awansu,
- f. translokacja do innej miejscowości,
- g. przeniesienie na urząd niższej kategorii płacy,
- h. złożenie z urzędu (dymisja bez prośby) i
- i. wydalenie ze służby.

Art. 34. Upomnienie, grzywna i odmówienie urlopu uważane są za kary porządkowe i mogą być wymierzone przez naczelnika danej władzy służbowej lub naczelnika każdej władzy przelożonej. Kary te wymierzone są po zażądaniu od urzędnika piśmiennego lub ustnego usprawiedliwienia się.

O nałożonej karze porządkowej zawiadamia się urzędnika na piśmie ale nie odnotowuje się w liście stanu służby.

Przeciwko karze porządkowej, której nie nałożyła Komisja dyscyplinarna lub szef władzy centralnej, można wnieść zażalenie w ciągu dni 14-tu do naczelnika władzy bezpośrednio wyższej, którego orzeczenie jest ostateczne i na żadnej innej drodze służbowej ani sądowej zaskarżone być nie może.

Art. 35. W wypadkach cięższego przewinienia sprawa zostaje skierowana do Komisji dyscyplinarnej, która ma prawo orzekać o wymierzaniu wszystkich kar, w art. 33 wyliczonych.

Art. 36. Komisje dyscyplinarne pierwszej instancji ustanowione będą przy władzach, podlegających bezpośrednio władzy centralnej.

Wyższe Komisje dyscyplinarne ustanawiane będą przy władzach centralnych.

Każda Komisja dyscyplinarna składa się z przewodniczącego, jego zastępców i potrzebnej ilości członków, mianowanych na 3 lata przez szefa władzy centralnej z pomiędzy urzędników, zatrudnionych w okręgu służbowym tej władzy, przy której Komisja jest ustanowiona, a posiadających bądź wykształcenie prawnicze, bądź wykształcenie zawodowe.

Art. 37. Komplet orzekający składać się winien z przewodniczącego albo jego zastępcy i czterech asesorów. Przynajmniej dwaj członkowie kompletu orzekającego winni mieć wykształcenie prawnicze.

Art. 38. Przy każdej Komisji mianowany będzie z pośród urzędników z wykształceniem prawniczym prokurator dyscyplinarny; oskarżonemu dodany będzie z jego wyboru lub z urzędu obrońca z pośród kolegów lub adwokatów przysięgłych.

Art. 39. Od komisji niższej, orzekającej w pierwszej instancji, służy odwołanie się w ciągu dni 14 do Komisji wyższej, od której niema dalszego odwołania ani na drodze służbowej, ani sądowej.

Art. 40. Sprawy przeciwko urzędnikom od V-tej kategorii płacy w górę tudzież urzędnikom władzy centralnej wnoszone są w pierwszej i ostatecznej instancji do Komisji wyższej.

TYTUŁ VI.

Rozwiązanie stosunku służbowego.

Art. 41. Urzędnik może wnieść umotywowane podanie o zwolnienie go ze służby państwowej. Podanie to uwzględnione będzie z zachowaniem praw emerytalnych, o ile proszący bądź wysłużył pełną emeryturę, bądź stał się niezdolnym do pełnienia służby po terminie minimalnym do nabycia praw, przez ustawę emerytalną wymaganym.

Art. 42. Uwolnienie ze służby bez podania, z zachowaniem ewentualnych praw emerytalnych, może nastąpić ze strony tej władzy, od której zależy nominacja na dany urząd, w wypadkach następujących:

- a. jeżeli urzędnik jest dłużej niż rok niezdolny do pracy z powodu choroby,
- b. jeżeli wykonywa swoje obowiązki nieudolnie albo niedbale,
- c. jeżeli wysłużył pełną emeryturę,
- d. jeżeli urzędnik służył tylko prowizorycznie, t. j. do odwołania,
- e. jeżeli upłynął okres próbny, czas aplikacji albo praktyki, a kandydat nie otrzymał nominacji,
- f. jeżeli etat danego urzędu został zniesiony.

Urzędnik, który nie nabył jeszcze prawa nieusuwalności w myśl art. 24-go, może być zwolniony i bez podania powodów.

Art. 43. W razie wdrożenia przeciwko urzędnikowi śledztwa karnego, może on zostać zawieszony w urzędowaniu, z ograniczeniem do połowy uposażenia służbowego.

Za wykroczenia cięższe władza zwierzchnia może pociągnąć urzędnika do odpowiedzialności dyscyplinarnej, niezależnie od ewentualnego postępowania sądowo-karnego.

Art. 44. Urzędnik, zwolniony skutkiem zwinięcia danego etatu, ma prawo do połowy ogólnego uposażenia przez lat dwa, o ile nie otrzyma wcześniej nominacji na inny urząd. Nabyte prawa emerytalne zostają mu zachowane.

Art. 45. Urzędnik, zwolniony bez prośby, jeżeli nie nabył praw do emerytury, ma prawo do pobierania jeszcze przez trzy miesiące pensji i dodatku ekonomicznego, o ile nie był uprzedzony na trzy miesiące naprzód albo też o ile wcześniej nie otrzymał nowej posady.

Art. 46. Pracownicy, odbywający aplikację, praktykę lub okres próbny, jako też wogóle pracownicy pozaetatowi, mogą być zwolnieni bez uprzedniego wypowiedzenia, bez podania powodów i bez prawa do odszkodowania.

Prezydent Ministrów:

Steczkowski.

TABELA PŁAC URZĘDNIKÓW PAŃSTWOWYCH.

Kategoria płacy	Pensja zasadnicza rocznie	Dodatek ekonomiczny wojenny dla miast I-iej kl. rocznie	Razem rocznie	Ewentualne dodatki za wysługę lat rocznie		
	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.		
I	24000	12000	36000			
II	18000	6000	24000			
III	14400	4800	19200	2400		
IV	12600	4200	16800	1800		
V a)	10800	3600	14400	1200	po latach 5-iu	
V b)	9000	3000	12000	1200		
VI	7200	2400	9600	1200	1200	po latach
VII	6300	2100	8400	600	600	4-ch i 8-iu.
VIII	4500	1500	6000	600	600	600
IX	3600	1200	4800	300	300	300
X	2700	900	3600	300	300	300
XI	1800	600	2400	300	300	300

1. Etaty poszczególnych władz lub urzędów wskażą, do której z kategorii powyższych dany urząd zaliczony być powinien.

2. Oprócz uposażenia etatowego, Prezydent Ministrów pobiera na koszty reprezentacji 12.000 marek, Ministrowie po 6.000 marek, a Podsekretarze Stanu po 2.400 marek rocznie.

3. Dodatek ekonomiczny ustanawia się tylko na czas wojny, poczem będzie zniesiony lub zmniejszony, zależnie od poprawy warunków ekonomicznych. Stopa tego dodatku, oznaczona w tabeli powyższej, przysługuje osobom, urzędującym w miastach I-iej klasy, a mianowicie: w Warszawie, Lublinie, Łodzi, Częstochowie i Sosnowcu. Dla osób, urzędujących w miastach klasy II-iej (dawniej gubernjalnych i powiatowych) — dodatek ekonomiczny wojenny wynosi 80% sum, oznaczonych w tabeli powyższej, a dla urzędujących w innych miejscowościach — 60% tychże sum. Urzędnicy wymiaru sprawiedliwości oraz nauczyciele pobierają dodatek ekonomiczny według przepisów osobnych.

4. Podwyżki za służbę w tej samej kategorii płacy bez awansu będą przyznawane: w kategoriach III, IV i V-iej po latach 5-iu, w kategoriach VI i VII po 4 i 8-iu; w kategoriach VIII—XI po latach 3, 6 i 9-iu. W razach wyjątkowych podwyżka za czas służby może być przyznana przez Radę Ministrów zgóry, już przy pierwszym lub ponownem wstąpieniu na służbę, ale wtedy czas, potrzebny do otrzymania następnej podwyżki za wysługę lat, przedłuża się o jedno trzylecie lub czterolecie. Po wyczerpaniu podwyżek, przewidzianych w tabeli dla danej kategorii, dalsze podwyżki bez awansu nie mogą mieć miejsca. W razie awansowania do następnej kategorii płacy, dotychczasowe podwyżki za lata służby odpadają.

5. Warunki wynagrodzenia praktykantów, aplikantów, pomocniczego personelu kancelaryjnego i technicznego tudzież służby niższej nie są objęte etatem niniejszym i będą uregulowane przez osobne przepisy. Do tego czasu pracownicy ci będą uważani za dietarjuszów.

Prezydent Ministrów:

Steczkowski.